

מייק הולד, כתב "קול ישראל", מספר על חייו האישיים, על עבודתו ועל האופן שבו גידל לבדו את שלושת ילדיו הקטנים, אחרי שאשתו הראשונה נפטרה מסרטן

היך השלישית של מייק

אחרת, לרגל עסקיו, והאמא נשארה בבית עם שני ילדים קטנים, מיכאל ואחיו הגדול, היים. כשקם מייק בבוקר והסתכל מבעד לחלון, ראה שהשוק מתחת לבית מלא בחיילים גרמניים.

המישפחה החליטה לברוח מאירופה, והספיקה לעלות לישראל באונייה הליגאלית האחרונה שיצאה אז מאירופה, ונליאו שמה.

מכיוון שמישפחת הולד היתה מישפחה ציונית, נשלחו שני הילדים לבית-הספר היהודי היחיד בפראג, שם גם למדו עברית.

אבל ידיעת העברית לא הועילה לו כשבא לארץ וניסה להשתלב בבית-הספר בפתח-תיקוה, אלא להיפך: היא הפריעה לו. "דיברתי עברית משונה, והילדים צחקו ממני. למשל: למירפסת קראתי גוזזטרה, ומי בארץ ידע מה זו גוזזטרה?"

מאז בא מייק לארץ, לא יצא ממנה עוד. הוא טוען שהוא פוחד להתרחק, שיש לו תסביך-הרהם. חוץ מזה הוא גם פוחד מאוד ממקומות סגורים, ולכן לא נכנס מעולם אף למעלות, שלא להזכיר בכלל מטוס.

בקול-ישראל כבר ניסו פעמים אחדות לשלוח את מייק לחו"ל, במסגרת העבודה. פעם, לפני חודשים אחדים, היה לו כרטיס-נסיעה באונייה, ונראה היה שהוא כבר בדרך, אך ברגע האחרון התחרט וביטל את נסיעתו.

כשהתבגר והתגייס לצה"ל נשלח לשרת בחיל-הים, שם נשאר במשך 12 שנים. באותן השנים הירבה לטייל בעולם על גבי סיפון אוניות החיל, אך מעולם לא ירד לחוף.

כמהלך שרותו הצבאי התחתן, ובאותה התקופה גם התגלגל אל העיתונות: "היה עיתון שנקרא מערכות", שבו כתבתי כשעמדו לחגוג 15 שנה לחיל-הים, קרא לי ראש-אגף כוח-הים ושאל אותי אם אני רוצה לכתוב תסקירי-דיון לכבוד האירוע. הוא ביקש שאכתוב ושאיבא את החומר לאחד בשם אלימלך רם, שגר ברחוב ברטנורא בתל-אביב.

את לימודיו בתיכון לא סיים, מכיוון שבדיוק באותה התקופה פרצה מילחמת-העצמאות.

"למירפסת קראתי גוזזטרה"

הולד נולד בפראג ועלה לארץ בי 1939, כשהיה בן 8. הוא זוכר את הלידה שבו נכנסו כוחות היטלר לפראג. אביו נמצא באותה העת כעיר

ל מרות שמייק הולד כתב ספר אחד שיצא לפני שבועיים, ולמרות שהוא מתכוון להתחיל בכתיבתו של ספר נוסף, אין הוא קורא לעצמו סופר. השם מייק הולד אינו זר לאוזן הישראלית, אך הוא אינו נקשר דווקא לתחום הספרותי.

כשאומרים מייק הולד, מצטלצל באוזניים קול עבה ומיוחד, הבוקע מבעד למכשיר-הרדיו. הולד משמש היום ככתב לענייני בתי-המשפט בקול-ישראל, ושימש סם כמשך שנים

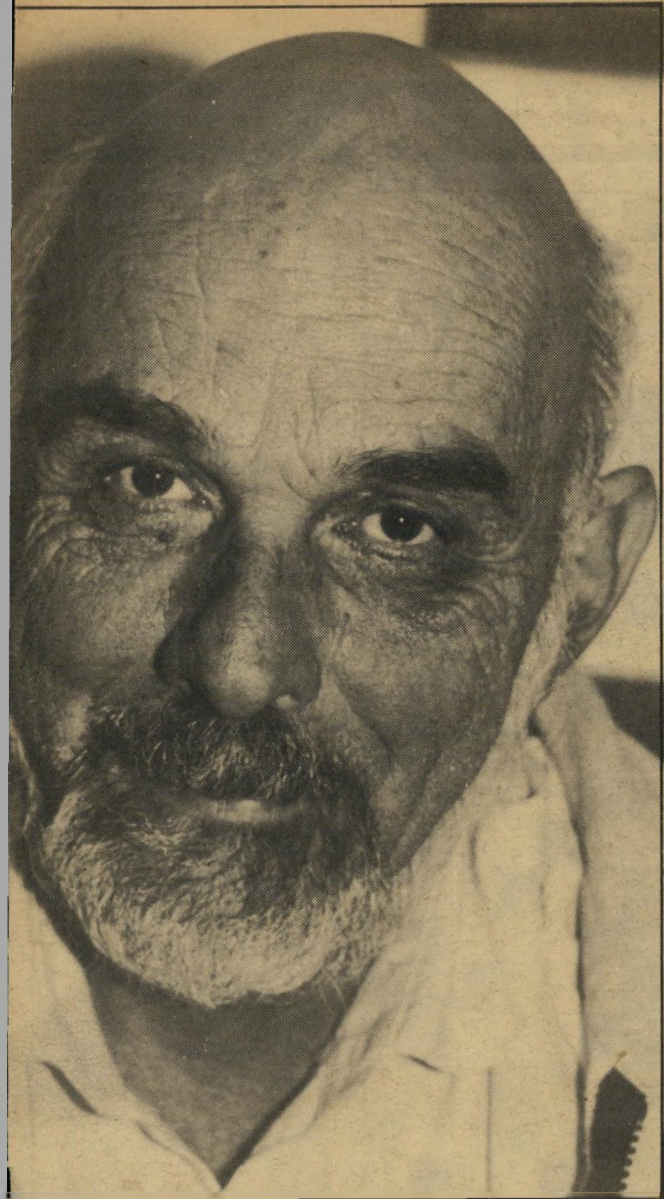
הולד (מימין) ומשה טימור (משמאל) ב"זהירות, מיקרופון!" חרב מעל לראש

רבות ככתב לענייני מיטרה ופלילים. הספר, הנקרא מות הטוסים, מספר על פתח-תיקוה שלפני מילחמת-העצמאות, בזמן המילחמה זומן קצר אחרי סיומה. זהו רומאן המבוסס גם על זיכרונותיו הפרטיים של הולד עצמו. "תמיד ידעתי שאכתוב את הספר הזה על פתח-תיקוה, זה רק היה עניין של עיתוי." את הספר כתב באופן לא-רצוף במשך 15 שנה, בכל הזדמנות שהתה שק לו לשבת ליד השולחן.

אין הוא מגדיר את עצמו כסופר כי, לדבריו: "סופרים הם אנשים רציניים. פעם שמעתי סופר מתראיין בטלוויזיה, והוא כל הזמן אמר: אני גורס... אני גורס... אני גורס... ולא הבנתי מה זה גורס. חשבתי שזה קשור בגריסים או במשהו כזה. אני אף פעם לא אוכל להיות גורס כזה."

הולד מתבל את דבריו בהמון הומור, ואו העיניים שלו מחייכות ממוריות, וסביבן מתקבצים הרבה קמטים קטנים של צחוק.

הוא חושב שהסופרים הם אנשים מלומדים, בעלי השכלה אקדמית, ואילו לו עצמו יש רק ביאיי אחר — בתי-ספר עממי.

מייק הולד כתימדם על הקירוח

האמיתית מן הצד השני. כשסיים לראיין את החיילת, הוציא הולד יד שלישית, — ידו האמיתית — לנגד עיניה הנדהמות של הצעירה, שפרצה מן החדר כשהיא צועקת בבעתה. הולד ננף חמורות.

לימים התגלגל הולד לקול-ישראל, ושם שימש עורך לאנשים שונים ולעורכי-תוכניות. אז גם שידר, ביחד עם משה ("מושיק") טימור, את התוכנית המשעשעת והמפורסמת "זהירות מיקרופון". השניים היו יוצאים לרחובות הערים, כשבידיהם מכשיר-הקלטה והיו מקליטים מתיחות שונות, ששודרו אחריכך בקול-ישראל.

במהלך עבודתו ברדיו הוטל עליו לסקר את תחומי המיטרה והפלילים: "זה היה בדיוק תפוז לי. אני אוהב

ענת סרגוסטי (המשך בעמוד 40)

"מסרתי לרם את החומר, והוא שודר בגליציה". ואז שאלו אותי אם אני רוצה לעבור לשרת בנליציה. הסכמתי, והייתי עורך שם כל מיני תוכניות בענייני-צבא.

נבירה קטנה בתקופות שונות בחייו של הולד מגלה המון סיפורים משעשעים הקשורים בו. כך, למשל, סיפרו עליו שפעם הוטל עליו לראיין חיילת חדשה. בדיוק באותם הימים הכינו בתל-אביב מוסיאון, ואחד הפריטים היותר פיקנטים שבו היתה ידו התותבת של יוסף טרומפלדור.

גילה את השתלת-הלב

הולד יושב מאחורי שולחן, כשהיד התותבת מונחת על השולחן מצד אחד של גופו, כאילו שייכת לו, וידו

נער (מימין) עם אחיו בפראג. לפתע היה השוק מלא בחיילים גרמניים.

ילד בפראג